

LATER

99

Herman van Veen, Harry Sacksioni

Herman van Veen
Edith Leerkes, gitaar

*Later gaan we naast elkaar,
wandelen op de Overtoom,
drinken zoete melk met room,
srijven door ons grijze haar.*

*Ik beloof je dat ik dan
het attent zijn aan zal leren
en ik zal ook vaak proberen
of jij nog wel lachen kan.*

*Zie je ons daar samen lopen?
Naast elkaar - zo diep bedaard,
jij een lieve, oude taart,
ik nog kras - dat is te hopen.*

*Lachen als een oude dame
die haar zegje heeft gezegd;
die, als zij wordt afgelegd,
zich voor niemand hoeft te schamen.*

*Maar al worden we ook wrakken,
al dat vreselijke snoeven
zal tenminste niet meer hoeven;
gaar of muf, we zijn gebakken.*

*Wel, wel, wel, zo zal dat gaan
en we sterven, heel bedaard,
op een donderdag in maart,
tegelijk - daar hecht ik aan.*

*En we zeggen: "kijk, de tram"
of: "hoor jij die vogel zingen?"
Al die nutteloze dingen,
want het hoeft niet meer ad rem.*

*En als onze aardse last
met de wereld gaat vergroeien,
zal uit jou een bloempje bloeien,
een viooltje, dat staat vast.*

*En het hoeft niet meer zo rap,
want we moeten nergens heen.
Ach, we wonen toch alleen
in zo'n rothuis met een trap.*

Dit lied, niet toevallig mijn laatste keuze, sluit prachtig aan bij het vorige. Het is hét lied van Louise en mij geworden. Wat een liefde spreekt uit de tekst en wat een prachtige beelden worden beschreven en bezongen, Simon Carmiggelt op z'n mooist. Herman van Veen & Harry Sacksioni tekenden voor de muziek. Die is indrukwekkend en dat is niet zo verbazingwekkend als je weet wie de gitariste is: Edith Leerkes.

In de klassieke liedkunst is gelukkig altijd veel aandacht voor de begeleider van de liedzanger. In andere muziekgenres is dat helaas veel minder of helemaal niet het geval.

Maar Herman van Veen dankt veel van zijn successen aan de fantastische wijze waarop deze gitariste hem nu al weer 15 jaar begeleidt – op de achtergrond, zoals we haar zelf in Zwolle hebben mogen zien en horen.

Het was in 1998 een heel bijzondere stap voor haar, omdat ze tot de top

van de klassieke gitaarwereld behoorde, wereldberoemde gitaarbewerkingen van grote klassieke meesters maakte en – als lid van het Amsterdams Gitaar Trio – concerten gaf in veel grote zalen, zoals het Concertgebouw in Amsterdam en de Carnegie Hall in New York. Gelukkig komt in dit lied haar kwaliteit ten volle tot uitdrukking. Overigens is ze ook de klassieke muziek trouw gebleven, geeft ze recitals en masterclasses. Bij één van die masterclasses op het conservatorium in Enschede, vroeg een jonge gitariste: “Is dat niet heel wonderlijk? Vroeger speelde u in een wereldberoemd trio en nu bent u begeleidster van Herman van Veen.” “Wat zo mooi is,” zei Edith, “ik ben wel zijn gitariste, maar hij is ook mijn zanger.”

Terug naar het lied. Als dat na zeven coupletten lijkt te zijn afgelopen volgt een prachtig naspel van Edith Leerkes. Oh nee, het is geen naspel maar de opmaat naar de twee mooiste coupletten. Alleen daarom al is dit lied een klassiek meesterwerk. Een mooi lied om mee af te sluiten. Een lied waar mijn hart van gaat zingen! Eén van de negenen-negentig, maar dit lied toch nog wat meer!